

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277841856/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

og Slav dér og ile med Eberhard herfra, ud, bort mod det Fremmede, blot de blev sammen!

Men som sædvanlig vovede han ikke at tale først til Eberhard, og som sædvanlig betvang han sit Sind og Lav.

Han huskede en eneste Gang, han havde grædt og skreget op, han var vel fem År den Gang, og han sultede, og han fros, og han græd efter Varme og Mad. Det var en Vinterdag med Sne på Ruden og Fog ind ad alle Revner og Sprækker og Klappen af Vinduer og Døre.

Eberhard sad ved sit Bord og skrev. Han havde dækket sit eget Tæppe og sin Frakke om Benedict og rystede af Kulde i sin tynde Skødefrakke og med sin Kuffert og Ransel stablet om Benene, for at holde Varmen. Sneen skreg under hans Albu og Pen, men han skrev videre med de frosne Fingre — jo før han blev lærdig, jo før fik han og Benedict Mad og Brændsel. Han havde forklaret Benedict det, men han vilde ikke høre, han vilde have Mad nu og Varme nu! han fros jo! han sultede jo! han tålte det ikke!

Madam Gundlachsen havde tysset og truet ad ham og peget på Eberhard; men Benedict vidste, hun havde tilbudt både varm Kaffe og Pandekager og Pindebrønde fra sig selv og de hvide Piger dernede, og at Eberhard blot havde rystet på Hovedet, høj og stiv: „Aldrig, nej aldrig! Ikke derfor er vi kommet i dette Hus. Gud Herren vil sørge for os.“ Og derfor skreg Benedict og vilde ikke tie, vilde ikke fryse, vilde ikke sulte! Eberhard skulde skaffe ham Mad og Varme!

Men da pludselig — Madam Gundlachsen var alt bedrøvet listet ned ad Trapperne — sprang Eberhard op fra sin Stol, så voldsomt, at hans Blækhorn og Sandhus væltede, og Stolen drøede i Gulvet, og med bægge Hænder rakt knyttede mod Loftet skreg han sin Forbandelse ud. Med Ansigtet gult og fortrukket i det flagreende, grå Hår forbandede han sin Gud, at han havde kaldt ham ind i dette barbariske Vinterland at dø af Sult, at omkomme af Kulde, at almægtigt lytte til et Barns Råb om Mad.

„Herre, Herre, hvad vil du? Løft din Fod og knus